

Arrest

nr. 279 947 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN DEN BOSCH
August Van de Wielelei 346-348
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 mei 2022 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die loco advocaat C. VAN DEN BOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 mei 2022 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: B. (..)

Voornaam: R. (..)

Geboortedatum: (...)1980

Geboorteplaats: El Jadida

Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18.05.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 18.05.2022 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatieuitstel voor een termijn van 5 jaar daar hij zich schuldig gemaakt heeft aan bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde, opzettelijke slagen en verwondingen, ten aanzien van partner en minderjarige.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene meerdere malen zijn partner en zijn stiefdochter slagen en verwondingen heeft toegebracht. Dergelijke feiten getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn partner en haar minderjarige dochter. Er bestaat ernstig gevaar dat betrokkene zal recidiveren gelet op zijn kennelijke ingesteldheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaarde in het formulier hoorrecht dat hij invulde op 08.03.2022 dat hij sinds meer dan 10 jaar in België verblijft; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen of terug te keren; dat zijn vrouw en haar 2 kinderen in België wonen; dat hij niet wil terugkeren naar zijn land omdat hij hier werkt en omdat zijn gezin in België is.

Op 20.04.2019 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot van B. S. H. (..) (geboren op (...)1981 te Melilla, Spaanse nationaliteit) in. Dit verblijf werd aanvankelijk toegestaan en betrokkene werd op 23.10.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 22.10.2024. Op 04.09.2020 werd echter een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht, deze beslissing (bijlage 21) werd aangetekend aan betrokkene verzonden op 07.09.2020.

De huwelijksakte die een huwelijk zou vaststellen tussen betrokkene en B. S. H. (..) werd niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

Mevrouw B. S. H. (..) heeft inmiddels recht op verblijf en is in het bezit van een EU kaart. Zij heeft twee dochters: S. B. C. (..) (geboren op (...)2011, Spaanse nationaliteit) en B. S. A. (..) (geboren op (...)2020 te Antwerpen, Spaanse nationaliteit). Enkel de oudste heeft momenteel recht op verblijf in België, de administratieve situatie van de jongste is niet geregeld.

De feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld werden gepleegd op B. S. H. (..) en haar minderjarige dochter. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat er op een gegeven moment zelfs een contactverbod was,.

Gezien de door betrokkene gepleegde feiten, is het niet onredelijk aan te nemen dat de relatie die hij met mevrouw B. S. H. (..) heeft niet meer van dien aard is dat zij onder de bescherming van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) zou vallen. De feiten getuigen het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover mevrouw en de 2 kinderen. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Uit niks blijkt dat de belangen van de kinderen geschonden zouden worden bij een verwijdering van betrokkene van het grondgebied.

Indien betrokkene nog steeds een gezinsleven zou hebben met mevrouw en haar kinderen (zijn vaderschap blijkt niet uit officiële stukken), wat momenteel niet vaststaat, kan opgemerkt worden dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. De kinderen zijn nog jong en kunnen zich ongetwijfeld snel aanpassen aan een nieuwe situatie. Mevrouw en de kinderen hebben de Spaanse nationaliteit, mogelijks kan betrokkene aldaar een verblijfsrecht bekomen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat hij dit reeds probeerde en dat hem dit geweigerd werd.

Betrokkene kan steeds contact onderhouden door middel van moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken daar zijn partner het land legaal kan in- en uitreizen indien mevrouw hem niet zou wensen te vergezellen samen met de kinderen.

Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel in Migratie
Brussel, 18.05.2022"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel :

- Schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet;
- Schending van artikelen 22bis en 22 juncto 191 Grondwet;
- Schending artikelen 3 en 9 IVRK;
- Schending van artikel 8 EVRM;
- juncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Aan verzoeker wordt een inreisverbod van 3 jaar afgeleverd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid Vw. Dit artikel bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Het inreisverbod op grond van art. 74/11, §1, tweede lid Vw. behelst m.a.w. een inreisverbod mogelijks variërend tussen 1 dag en maximum 3 jaar. Het betreft een discretionaire bevoegdheid in hoofde van verweerder om – rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval – een korter of langer verbod op te leggen.

In casu wordt meteen de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd.

Wanneer door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gekozen om de maximumduur van het inreisverbod op te leggen (i.c. niet minder dan 3 jaar), dient de motivatie van deze beslissing navenant te zijn. Immers moet uit deze motivatie blijken waarom “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval” het in casu aangewezen is om meteen het maximuminreisverbod van 3 jaar op te leggen.

Bij het bepalen van de duurtijd van een inreisverbod beschikt verweerder over een grote discretionaire bevoegdheid, rekening houdende met de individuele omstandigheden (pro en contra) in het dossier. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt variëren tussen een inreisverbod van 1 dag tot een inreisverbod van maximum 3 jaar.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.” (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerder is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

De bestreden beslissing is gesteund op de correctionele veroordeling dd. 18 mei 2022 door de Correctionele rechtbank te ANTWERPEN ten aanzien van verzoeker.

Om na te gaan of de vermeende inbreuk zwaarwichtig genoeg is om te spreken van een “bedreiging van de openbare orde of de binnenlandse veiligheid” dient worden teruggegrepen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent deze begrippen, waarin wordt verwezen naar Richtlijn 2004/38.

Overeenkomstig art. 27 van Richtlijn 2004/38 moeten genomen maatregelen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (zie HvJ 22 mei 2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, punt 30).

Dit incorporeert aldus minstens een afdoende motivering omtrent het individuele geval.

Op geen enkele wijze kan zulks in hoofde van verzoeker ernstig worden weerhouden, laat staan dat verweerder hier ook maar op enigerlei wijze ernstig omtrent motiveert of verduidelijkt. Op geen enkele manier wordt immers verduidelijkt/gemotiveerd op welke wijze verzoeker een reële en actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving. Verweerder beperkt zich tot een “afgeleid vermoeden” (stuk 1):

“(…) dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Het loutere gegeven dat een dat verzoeker veroordeeld is geweest is echter niet voldoende om aan te nemen dat deze een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De RvV stelde hieromtrent per arrest nr. 144175 van 27 april 2015 als volgt:

“De bestreden beslissing verwijst enkel naar het feit dat verzoeker werd veroordeeld tot tien maanden gevangenisstraf wegens winkeldiefstal. Uit de overige motieven blijkt niet dat, zoals hoger gesteld, werd overgegaan tot een individueel onderzoek, rekening houdend met alle elementen van de zaak. Aldus kan niet aan de hand van de motieven in de bestreden beslissing worden vastgesteld waarop de keuze van de termijn van zes jaar berust. In die mate is het middel gegrond.”

Zoals hierboven reeds aangehaald werd aan verzoeker de gunst van het probatieuittel gegund. In de hieraan verbonden voorwaarden werd echter geen contactverbod tussen verzoeker en zijn gezin opgelegd, hetgeen wijst op een gebrek aan het bestaan van een reëel gevaar van verzoeker ten aanzien van diens gezin.

Tevens wordt verzoeker nauw opgevolgd en begeleid middels verschillende behandelingen, zodat deze diens gedrag kan aanpassen en zijn gezinsleven kan verbeteren. Immers verblijft verzoeker sinds diens vrijlating opnieuw bij zijn echtgenote en (stief)dochters.

Op dit punt dringt zich reeds een verbreking van de bestreden beslissing zich op.

Daarnaast miskent de bestreden beslissing eveneens artikel 74/11 Vw. Dit artikel bepaalt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”.

Bovendien mag geen inreisverbod worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Derhalve dient verweerder bij het afleveren rekening te houden met het privé- familie- en gezinsleven van verzoeker in het licht van artikel 8 EVRM en het hoger belang van het kind conform artikelen 3 en 9 IVRK, artikel 22bis Gw. juncto art. 191 Gw. en artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In de motivering van de bestreden beslissing had aldus een verwijzing naar het onderzoek omtrent het hoger belang van het kind, alsook het familie- en gezinsleven van verzoeker en diens privéleven moeten opgenomen worden. Evenwel werd omtrent geen van deze drie elementen correct gemotiveerd.

(i) Gezinsleven

In de bestreden beslissing gaat men er geheel verkeerdelijk vanuit dat er geen beschermenswaardig gezinsleven meer zou bestaan in hoofde van verzoeker en diens gezin, gelet op de veroordeling van verzoeker.

Niets is minder waar. Verzoeker en diens echtgenote zijn immers te allen tijde contact blijven houden terwijl deze in de gevangenis verbleef en verzoeker is opnieuw aldaar woonachtig. Tevens is het zo dat de echtgenote van verzoeker reeds tijdens het proces getracht heeft haar verklaringen in te trekken, gezien zij aangeeft hem vergeven te hebben. Daarnaast wordt verzoeker in het kader van diens probatievoorwaarden zeer goed begeleid om hun gezinssituatie nog te verbeteren.

Verder neemt verzoeker nog steeds de zorgen voor zijn dochter A. (..) en stiefdochter C. (..) dagelijks mee op zich, hetgeen eveneens onder de toepassing van art. 8 EVRM valt. Het feit dat het vaderschap ten aanzien van A. (..) nog niet juridisch kon worden vastgesteld, gelet op de problemen zoals hierboven vermeld, doet hieraan geen afbreuk. Immers zijn conform de vaste rechtspraak van het EHRM de socio-affectieve familiebanden bepalend. Tevens werd wel reeds middels een DNA-onderzoek vastgesteld dat verzoeker wel degelijk de biologische vader is van verzoeker.

Het EHRM stelt hieromtrent als volgt. Vanaf het moment dat een kind geboren wordt valt de band tussen het kind en zijn ouders onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, nr. 23218/94)

“from the moment of the child’s birth and by the very fact of it, there exists between him and his parents a bond amounting to “family life” (see the Berrehab v. the Netherlands judgment of 21 June 1988, series A no. 138, p. 14, para. 21, and the

Hokkanen v. Finland judgment of 23 September 1994, Series A no. 299-A, p. 19, para.

54) which subsequent events cannot break save in exceptional circumstances.”

(EHRM 19 februari 1996, Gül v. Zwitserland, nr. 23218/94, §32)

Aldus kan in casu niet ter discussie staan dat er in hoofde van verzoeker en diens gezin wel degelijk een familieleven bestaat, hetgeen onder de toepassing van art. 8 EVRM valt.

Artikel 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het gezinsleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

“Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).” (RvV nr. 205.020 van 7 juni 2018)

Alsook:

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren

door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy" in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720 – eigen benadrukking)

In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (EHRM 5 september 2000, Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98).

In casu werd dergelijke afweging geenszins correct gemaakt (stuk 1).

Indien dit wel het geval geweest zou zijn, zou bovendien nimmer een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd geweest zijn aan verzoeker. Immers beschikt mevrouw B. S. (...) over de Spaanse nationaliteit en kan zij niet zomaar samen met verzoeker een gezinsleven in MAROKKO opbouwen, gezien zij er niet over een verblijfsrecht geniet. Tevens is zij geenszins bereid om dit te doen, noch om over een weer te reizen om op die manier contact te houden met verzoeker, dewelke ten andere ook een inreisverbod kreeg afgeleverd, hetgeen maakt dat verzoeker volledig verhinderd zal worden om diens afstammingsprocedure verder te zetten en bijgevolg diens kind niet meer zal kunnen zien. Een vertrek naar het buitenland maakt aldus een definitieve scheiding tussen verzoeker en zijn kind en stiefdochter uit. Een dergelijke scheiding kan onmogelijk gecompenseerd worden middels communicatie via 'moderne communicatiemiddelen'.

De bestreden beslissing maakt dan ook een disproportionele schending van het recht op bescherming van het gezinsleven onder artikel 8 EVRM uit en is volledig in strijd met artikel 74/13 VW.

(ii) Hoger belang van het kind

Ook omtrent het hoger belang van het kind, zoals beschermd in artikel 3 IVRK, artikel 22bis juncto 191 Gw en artikel 24 van het Europees Handvest, werd in casu geen enkele motivering verleend in de bestreden beslissing.

Als hoofdprincipe dient men echter te hanteren dat een kind niet gescheiden mag worden van zijn ouders (art 9 IVRK).

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. (...)" (art. 9 IVRK)

Bijgevolg is eenheid van gezin de regel en kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, in het belang van het kind een ouder van zijn kind gescheiden worden. In casu is het echter in het belang van beide dochters dat zij bij hun (stief)vader kunnen verblijven, gezien zij een hechte gezinscel vormen en vader op dagdagelijkse basis mede instaat voor de opvoeding van zijn (stief)dochters.

Derhalve is het verblijf van verzoeker dan ook in het belang van het kind, gewaarborgd in artikel 3 IVRK en 22bis Gw. juncto art. 191 Gw. Ook artikel 24, punt 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt zeer duidelijk:

"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Artikel 22bis juncto art. 191 van de Belgische Grondwet en artikel 3 IVRK schrijven evenzoveel voor dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat.

Aldus had ook in onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten rekening te worden gehouden met het belang van het kind, hetgeen niet gebeurd is. Dit gebrek aan een zorgvuldig onderzoek naar het hoger belang van het kind is aldus in strijd met artikel 74/13 VW en met de hogere internationaalrechtelijke bepalingen die het hoger belang van het kind beschermen (zie supra).

Ook op dit punt is de bestreden beslissing aldus onwettig.

(iii) Privéleven

Tot slot dient conform artikel 8 EVRM en de hierboven aangehaalde wetsbepalingen, rechtspraak en rechtsleer, eveneens rekening te worden gehouden met het privéleven van verzoeker. Ook hier is een zorgvuldige fair-balance toets vereist (zie supra).

Echter is deze afweging in de bestreden beslissing nergens terug te vinden, niettegenstaande verzoeker duidelijk heeft aangegeven hier reeds 10 jaar verbleven te hebben, in het verleden een geldig verblijfsrecht gehad te hebben en hier tewerkgesteld geweest te zijn (dit zelfs als enige kostwinner voor zijn gezin).

Ook op dit laatste punt is de bestreden beslissing onregelmatig.

Derhalve dringt zich een verbreking van het bevel om het grondgebied te verlaten op."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 18 mei 2022 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij betwist dit niet.

2.6. De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

2.7. Waar verzoekende partij betoogt dat het niet duidelijk is waarom haar een termijn van drie jaar wordt opgelegd, gaat zij voorbij aan de duidelijke motivering in het bestreden inreisverbod dat: *"Op 18.05.2022 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatieuiststel voor een termijn van 5 jaar daar hij zich schuldig gemaakt heeft aan bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde, opzettelijke slagen en verwondingen, ten aanzien van partner en minderjarige.*

Uit het dossier blijkt dat betrokkene meerdere malen zijn partner en zijn stiefdochter slagen en verwondingen heeft toegebracht. Dergelijke feiten getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn partner en haar minderjarige dochter. Er bestaat ernstig gevaar dat betrokkene zal recidiveren gelet op zijn kennelijke ingesteldheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaarde in het formulier hoorrecht dat hij invulde op 08.03.2022 dat hij sinds meer dan 10 jaar in België verblijft; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen of terug te keren;

dat zijn vrouw en haar 2 kinderen in België wonen; dat hij niet wil terugkeren naar zijn land omdat hij hier werkt en omdat zijn gezin in België is.

Op 20.04.2019 diende betrokkene een aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot van B. S. H. (...) (geboren op (...)1981 te Melilla, Spaanse nationaliteit) in. Dit verblijf werd aanvankelijk toegestaan en betrokkene werd op 23.10.2019 in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 22.10.2024. Op 04.09.2020 werd echter een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht, deze beslissing (bijlage 21) werd aangetekend aan betrokkene verzonden op 07.09.2020.

De huwelijksakte die een huwelijk zou vaststellen tussen betrokkene en B. S. H. (...) werd niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

Mevrouw B. S. H. (...) heeft inmiddels recht op verblijf en is in het bezit van een EU kaart. Zij heeft twee dochters: S. B. C. (...) (geboren op (...)2011, Spaanse nationaliteit) en B. S. A. (...) (geboren op (...)2020 te Antwerpen, Spaanse nationaliteit). Enkel de oudste heeft momenteel recht op verblijf in België, de administratieve situatie van de jongste is niet geregeld.

De feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld werden gepleegd op B. S. H. (...) en haar minderjarige dochter. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat er op een gegeven moment zelfs een contactverbod was,.

Gezien de door betrokkene gepleegde feiten, is het niet onredelijk aan te nemen dat de relatie die hij met mevrouw B. S. H. (...) heeft niet meer van dien aard is dat zij onder de bescherming van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) zou vallen. De feiten getuigen het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover mevrouw en de 2 kinderen. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Uit niks blijkt dat de belangen van de kinderen geschonden zouden worden bij een verwijdering van betrokkene van het grondgebied.

Indien betrokkene nog steeds een gezinsleven zou hebben met mevrouw en haar kinderen (zijn vaderschap blijkt niet uit officiële stukken), wat momenteel niet vaststaat, kan opgemerkt worden dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. De kinderen zijn nog jong en kunnen zich ongetwijfeld snel aanpassen aan een nieuwe situatie. Mevrouw en de kinderen hebben de Spaanse nationaliteit, mogelijks kan betrokkene aldaar een verblijfsrecht bekomen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat hij dit reeds probeerde en dat hem dit geweigerd werd.

Betrokkene kan steeds contact onderhouden door middel van moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken daar zijn partner het land legaal kan in- en uitreizen indien mevrouw hem niet zou wensen te vergezellen samen met de kinderen.

Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11. ”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt wel degelijk uiteengezet waarom gekozen wordt voor een termijn van drie jaar voor een inreisverbod, met name omdat verzoekende partij er niet aan getwijfeld heeft om de openbare orde te schenden en met het oog op het vrijwaren van de openbare orde en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is. Hierbij wordt tevens overwogen dat verzoekende partij geen beschermenswaardig gezinsleven heeft op het Belgische grondgebied en dat voor zover zij wel een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben, zij dit gezinsleven elders dan in België kan verderzetten of via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in het herkomstland kan onderhouden. Verder heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen elementen in de zin van artikel 3 van het EVRM zijn waaruit kan blijken dat zij een risico loopt op behandeling strijdig met voormeld artikel in het land van herkomst.

Gelet op deze motieven kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij laat gelden dat zonder rekening te houden met de relevante elementen eigen aan haar zaak onmiddellijk wordt gekozen voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij in casu een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd, kan immers niet worden afgeleid dat er

sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Verzoekende partij toont met haar betoog het tegendeel niet aan.

2.8. De Raad wijst er voorts op dat – waar verzoekende partij een gans betoog ontwikkelt over redenen van openbare orde in de Unierechtelijke betekenis - het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij heeft enkel het gegeven dat verzoekende partij veroordeeld werd voor slagen en verwondingen toegebracht aan de partner en de stiefdochter mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast vernoemd element, ook overwoog dat er geen elementen zijn die doen blijken van een gezinsleven in België of nog, voor zover dit wel het geval is, verzoekende partij haar gezinsleven elders dan in België kan verderzetten of via moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken kan onderhouden. Daarnaast heeft de verwerende partij ook vastgesteld dat er geen elementen in de zin van artikel 3 van het EVRM zijn die het opleggen van een inreisverbod verhinderen.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de hoger opgesomde strafbare feiten mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten blijken geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij de openbare orde heeft geschonden. Verder, en in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij zich daarbij niet beperkt tot een vermelding van de veroordeling die verzoekende partij heeft opgelopen maar heeft zij ook de feiten toegelicht, meer bepaald slagen en verwondingen aan de partner en het stiefkind alsook wat uit deze feiten kan afgeleid worden, met name een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van haar gezin. De verwerende partij leidt uit deze ingesteldheid een ernstig gevaar voor recidive af. Het loutere feit dat aan verzoekende partij probatieuutstel werd toegekend doet geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten (waarvan ook blijkt wordt gegeven bij de hoogte van de strafmaat, met name twee jaar gevangenisstraf met uitstel) noch aan de ingesteldheid in hoofde van verzoekende partij die uit deze feiten blijkt en die doet blijken van een risico op recidive. Verzoekende partij houdt het voorts op een bloot betoog als zou zij inmiddels verschillende behandelingen volgen om haar gedrag te verbeteren, daargelaten nog de vraag dat, voor zover verzoekende partij wel degelijk in behandeling is, deze behandeling al voldoende vruchten heeft afgeworpen om het risico op recidive uit te sluiten.

2.9. Artikel 8 van het EVRM houdt voorts geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974; RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)): *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM) is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissingen. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in.”*

Daarenboven blijkt dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden - de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven met inbegrip van het hoger belang van de minderjarige kinderen in ogenschouw heeft genomen en daaromtrent gemotiveerd heeft. Zo blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij in eerste instantie geen beschermenswaardig gezinsleven ontwaart omdat de gepleegde feiten op de partner en diens minderjarige dochter tot het tegendeel doen besluiten. Zo vervolgt de verwerende partij: *“De feiten getuigen het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover mevrouw en de 2 kinderen.”*

Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Uit niks blijkt dat de belangen van de kinderen geschonden zouden worden bij een verwijdering van betrokkene van het grondgebied."

2.10. Verzoekende partij betwist dat zij geen beschermenswaardige gezinsrelatie meer zou hebben met haar partner en diens kinderen maar de Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit de door de verzoekende partij gepleegde feiten op haar partner en stiefkind afleidt dat er geen sprake meer is van een beschermenswaardige gezinsrelatie, temeer uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, en meer specifiek het stuk zijnde het eenzijdig verzoekschrift van 10 mei 2022, blijkt dat verzoekende partij zelf erkent dat de relatie tussen haarzelf en haar partner verbroken is: *"Immers is de relatie tussen verzoeker en mevrouw B. (...) intussen verbroken en wenst verzoeker een omgangsregeling met diens kind te bekomen, alwaar zij er intussen mee dreigt met het kind naar het buitenland te willen vertrekken."* Thans poneert verzoekende partij wel in het onderhavig verzoekschrift dat de relatie met haar partner opnieuw hersteld is en zij opnieuw samenwonen, maar naast het feit dat verzoekende partij geen concrete stavingstukken voorlegt van het feit dat zij zich opnieuw verzoend zou hebben met haar partner en zij wel degelijk een effectief gezinsleven onderhouden – een loutere samenwoonst – voor zover al bewezen - volstaat daartoe immers niet – maakt de verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk dat er op het moment van het treffen van de bestreden beslissing wel degelijk nog sprake was van een beschermenswaardige gezinsrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Immers werd de bestreden beslissing getroffen op 18 mei 2022, dit is acht dagen nadat de verzoekende partij zelf in het eenzijdig verzoekschrift te kennen gaf dat de relatie met de partner verbroken was. Het gegeven dat verzoekende partij samen met mevrouw B en het kind op de terechtzitting is verschenen en gesteld wordt dat zij opnieuw een gezin vormen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

2.11. Voor zover verzoekende partij verwijst naar een gezinsleven met de dochter van de voorgehouden partner wijst de Raad erop dat het EHRM slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven aanvaardt wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een de facto gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150). Nergens uit de stukken van het dossier of uit de stukken gevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij een bloed- of aanverwantschapsband heeft met het kind. De vraag is of de verzoekende partij kan worden beschouwd als de zorgdragende volwassene, en dat hiermee in het belang van het kind rekening diende te worden gehouden. In casu maakt de verzoekende partij niet op concrete wijze aannemelijk dat zij een zorgdragende volwassene voor het kind is en dat bijgevolg de bestreden beslissing het belang van het kind schaadt. Integendeel, uit de door de verzoekende partij gepleegde feiten ten aanzien van het kind komt eerder naar voren dat zij fysiek leed heeft berokkend aan het kind en bijgevolg geen oog heeft gehad voor diens welzijn. Zo blijkt immers uit het bevel tot aanhouding van 2 maart 2022 dat er ernstige aanwijzingen waren dat verzoekende partij verwondingen op de rug van de minderjarige stiefdochter had aangebracht en de gepleegde feiten doen getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het minderjarig kind. Zij werd daarvoor ook effectief veroordeeld op 18 mei 2022. Verder kan aangenomen worden dat het de moeder is die de voornaamste zorgdrager is voor het kind. Het loutere feit dat verzoekende partij opnieuw zou gaan samenwonen zijn met de moeder, waar nogmaals geen enkel bewijs van wordt voorgelegd, maakt nog niet dat verzoekende partij ook als zorgdragende volwassene voor het kind kan beschouwd worden. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich hoofdzakelijk tot een theoretische uiteenzetting die niet toelaat vast te stellen dat zij een beschermenswaardige gezinsrelatie heeft met het kind van haar partner.

2.12. Verzoekende partij betwist voorts niet dat haar vaderschap ten aanzien van het jongste kind nog niet officieel vaststaat. Het loutere gegeven dat zij stappen onderneemt om haar vaderschap te laten vaststellen doet daaraan geen afbreuk.

2.13. Voor zover voorts kan aangenomen worden dat verzoekende partij wel de biologische vader is van het kind en zij daarmee een effectieve gezinsrelatie onderhoudt, dient alleszins gesteld dat - zelfs indien verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven met haar partner en/of (stief)kind(eren) aantoonst - dan nog kan zij niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij geen belangenafweging gemaakt hebben. Zo heeft de verwerende partij er immers op gewezen dat: *"Indien betrokkene nog steeds een gezinsleven zou hebben met mevrouw en haar kinderen (zijn vaderschap blijkt niet uit officiële stukken), wat momenteel niet vaststaat, kan opgemerkt worden dat er geen hinderpalen blijken om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het*

Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. De kinderen zijn nog jong en kunnen zich ongetwijfeld snel aanpassen aan een nieuwe situatie. Mevrouw en de kinderen hebben de Spaanse nationaliteit, mogelijks kan betrokkene aldaar een verblijfsrecht bekomen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat hij dit reeds probeerde en dat hem dit geweigerd werd.

Betrokkene kan steeds contact onderhouden door middel van moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken daar zijn partner het land legaal kan in- en uitreizen indien mevrouw hem niet zou wensen te vergezellen samen met de kinderen.

Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren.”

2.14. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het verleden in bezit werd gesteld van een F-kaart, meer bepaald op 23 oktober 2019, maar dat reeds op 4 september 2020 haar verblijfsrecht beëindigd werd. Verzoekende partij heeft tegen deze beslissing geen beroep aangetekend zodat deze beslissing definitief is geworden. Er kan op datum van het treffen van de bestreden beslissing geenszins gesteld worden dat verzoekende partij nog had moeten beschouwd worden als een gevestigde vreemdeling. De bestreden beslissing stelt immers geen einde aan enig verblijfsrecht van verzoekende partij.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De Raad wijst er voorts op dat het in overweging nemen van het hoger belang van het kind tot de beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM behoort. Zo oordeelde het EHRM in zijn arrest *Jeunesse* dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 109). De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 118). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: “55. *In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court*

reiterated "that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."

56. Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76)." (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.)

Verzoekende partij toont niet aan dat het Kinderrechtenverdrag op dit vlak een ruimere, juridisch afdwingbare bescherming biedt.

Verzoekende partij maakt met haar betoog ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij in haar beoordeling nog had moeten verwijzen naar specifieke bepalingen van het Kinderrechtenverdrag, de Grondwet of het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, nog los van het feit dat de aangevoerde artikelen van het Kinderrechtenverdrag (cf. RvS 1 april 1997, nr. 65.754) en artikel 22bis van de Grondwet (cf. RvS 27 december 2013, nr. 225.957) geen directe werking hebben en uit de bespreking lager zal blijken dat het hoger belang van de kinderen niet geschaad wordt door de bestreden beslissing. Er moet daarbij nog benadrukt worden dat het hoger belang van het kind waarvan sprake in voorgaande artikelen niet impliceert dat verwerende partij geen aandacht mag hebben voor andere belangen en niet zou kunnen oordelen dat deze andere belangen primeren op de belangen van kinderen (cf. GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

2.14.1. Verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven, waaronder het hoger belang van de kinderen, maar zij verliest uit het oog dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat het gevaar voor de openbare orde dat van verzoekers gedragingen uitgaat - in het licht van de afweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM met inbegrip van het hoger belang van het kind - prevaleren op verzoekers gezinsbelangen. Zo wordt gemotiveerd:

"Op 18.05.2022 werd betrokkene door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatieuitsstel voor een termijn van 5 jaar daar hij zich schuldig gemaakt heeft aan bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde, opzettelijke slagen en verwondingen, ten aanzien van partner en minderjarige.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene meerdere malen zijn partner en zijn stiefdochter slagen en verwondingen heeft toegebracht. Dergelijke feiten getuigen van een absoluut gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn partner en haar minderjarige dochter. Er bestaat ernstig gevaar dat betrokkene zal recidiveren gelet op zijn kennelijke ingesteldheid.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

en:

"De huwelijksakte die een huwelijk zou vaststellen tussen betrokkene en B. S. H. (...) werd niet erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

Mevrouw B. S. H. (...) heeft inmiddels recht op verblijf en is in het bezit van een EU kaart. Zij heeft twee dochters:

S. B. C. (...) (geboren op (...)2011, Spaanse nationaliteit) en B. S. A. (...) (geboren op (...)2020 te Antwerpen, Spaanse nationaliteit). Enkel de oudste heeft momenteel recht op verblijf in België, de administratieve situatie van de jongste is niet geregeld.

De feiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld werden gepleegd op B. S. H. (...) en haar minderjarige dochter. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat er op een gegeven moment zelfs een contactverbod was.

Gezien de door betrokkene gepleegde feiten, is het niet onredelijk aan te nemen dat de relatie die hij met mevrouw B. S. H. (...) heeft niet meer van dien aard is dat zij onder de bescherming van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) zou vallen. De feiten getuigen het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover mevrouw en de 2 kinderen.

Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Uit niks blijkt dat de belangen van de kinderen geschonden zouden worden bij een verwijdering van betrokkene van het grondgebied.

(...)

Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren.”

2.14.2. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en oordeelt dat haar gedrag dat doet getuigen van intra familiaal geweld geenszins het welzijn van het gezin ten goede komt.

2.14.3. Verzoekende partij toont met haar betoog voorts ook geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich in Spanje of in haar land van herkomst te vestigen met haar gezin. Zoals de verwerende partij gemotiveerd heeft toont verzoekende partij niet aan dat zij in functie van haar gezin – dat de Spaanse nationaliteit heeft – geen verblijfsrecht zou kunnen bekomen in Spanje. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de partner van verzoekende partij Marokkaanse roots heeft zodat aangenomen kan worden dat zij en de kinderen die nog jong zijn, zich gemakkelijk kunnen aanpassen in Marokko. Verzoekende partij maakt met haar bloot betoog voorts ook geenszins aannemelijk dat haar gezin geen verblijf zou kunnen bekomen in Marokko. Uit niks blijkt aldus dat het gezinsleven – zo het gezin hiervoor opteert – niet zou kunnen verdergezet worden in Marokko of Spanje. Het loutere feit dat de partner een vertrek uit België niet ziet zitten doet daaraan uiteraard geen afbreuk. Verder kan, zoals de verwerende partij ook motiveert, het gezinsleven – zo de partner (samen met de kinderen) ervoor kiest om in België te verblijven – ook verdergezet worden via moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken. Het gegeven dat verzoekende partij onder inreisverbod staat doet aan de mogelijkheid van korte bezoeken geen afbreuk nu dit niet verhindert dat het gezin zich naar Marokko begeeft om verzoekende partij te bezoeken. Het loutere feit dat de partner dit alles niet ziet zitten doet weerom geen afbreuk aan de mogelijkheid om op die manier het gezinsleven verder te zetten. De Raad ziet ook niet in waarom haar vertrek naar het buitenland en het inreisverbod haar zouden verhinderen de afstammingsprocedure verder te zetten. Zij maakt niet aannemelijk dat haar persoonlijke verschijning in de procedure daartoe noodzakelijk is. Voor zover dit toch zou vereist worden, dan kan verzoekende partij steeds een opschorting vragen van het inreisverbod om zich in dat kader naar België te begeven.

2.14.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk is overgegaan tot een concrete belangenafweging betreffende het gezinsleven en het hoger belang van de kinderen. De grieven van de verzoekende partij tonen niet aan dat de belangenafweging kennelijk onredelijk is of in strijd is met artikel 8 van het EVRM of in strijd met het hoger belang van het kind. De verzoekende partij gaat er geheel aan voorbij dat de bescherming van het recht op een gezinsleven, niet absoluut is en dat ook de Belgische staat een gerechtvaardigd belang kan doen gelden bij het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij het met de door de verwerende partij doorgevoerde belangenafweging oneens is, volstaat niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. De verzoekende partij toont niet aan dat uit de bestreden beslissing enige disproportionaliteit blijkt tussen haar eigen belangen enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezinsleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en zij door zijn gedrag een bedreiging vormt voor de openbare, en anderzijds de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering en het vrijwaren van de openbare orde. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.14.5. Ook waar verzoekende partij verwijst naar een schending van haar privéleven, wijst de Raad er nogmaals op dat de in casu bestreden beslissing geen einde stelt aan het verblijf van verzoekende partij.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij in het verleden enige tijd verblijfsrecht heeft gehad en toen kon werken maakt niet dat zij thans nog gewag kan maken van enige professionele binding met België. Evenmin kan blijken dat verzoekende partij diepgaande sociale of culturele bindingen heeft met België die doen getuigen van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont met haar betoog ook geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich opnieuw te vestigen in haar land van herkomst - alwaar zij geboren en getogen is - en aldaar een privéleven uit te bouwen of verder te zetten.

2.15. Waar verzoekende partij ook nog de schending opwerpt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze bepaling als volgt luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling heeft aldus betrekking op een verwijderingsmaatregel en geenszins op een inreisverbod zodat de aangehaalde schending in casu niet dienstig is.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER